

عنوان مقاله:

اثربخشی زوج درمانی براساس مدل طرحواره بر استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی در بیماران زن مبتلا به ناباروری

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم تربیتی و روانشناسی ایران (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

زهرا آهنگری - کارشناسی روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ساری، ساری. ایران

خلاصه مقاله:

مطالعه حاضر با هدف تعیین میزان اثربخشی زوج درمانی براساس مدل طرحواره بر استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی در بیمارانش مبتلا به ناباروری بود. این مطالعه از نوع کارآزمایی بالینی بود. ۴۲ نفر از زنان مبتلا به ناباروری بودند و از خرداد تا شهریور ماه سال ۱۴۰۱ مراجعه کننده به بخش ناباروری بیمارستان امام خمینی (ره) واقع در استان ساری با روش نمونه گیری هدفمند انتخاب شدند. سپس به صورت تصادفی در گروه آزمایش (تحت زوج درمانی براساس مدل طرحواره) ($n=12$) و گروه کنترل ($n=12$) گمارده شدند. ابزار جمع آوری اطلاعات پرسشنامه های مشخصات دموگرافیک، استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی، در سه مرحله خط پایه، پس از مداخله و پیگیری سه ماهه جمع آوری شدند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از روش تحلیل واریانس اندازه گیری مکرر چندمتغیری انجام شد. یافته ها نشان داد که در گروه تحت زوج درمانی براساس مدل طرحواره، میانگین نمره استیگمای ادراک شده، دلزدگی زناشویی در گروه آزمایش در مقایسه با گروه کنترل به طرز معناداری کاهش و افزایش پیدا کرده است ($P > 0.001$). نتایج این پژوهش نشان داد که زوج درمانی براساس مدل طرحواره میتواند در بهبود استیگمای ادراک شده و دلزدگی زناشویی در زنان مبتلا به ناباروری موثر باشد.

کلمات کلیدی:

استیگمای ادراک شده، دلزدگی زناشویی، زوج درمانی براساس مدل طرحواره، ناباروری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1978776>

